

Sygn. akt II PK 56/17

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa Związku Zawodowego [...] oraz S. M.
przeciwko L. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 grudnia 2017 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 27 września 2016 r., sygn. akt XXI Pa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala
wniosek Związku Zawodowego o zasądzenie na rzecz powoda
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z 27 września 2016 r. oddalił apelację
pозwanej od wyroku Sądu Rejonowego w W. z 1 marca 2016 r. zasądającego od
pозwanej na rzecz powoda 28.611,25 zł tytułem odszkodowania za nieuzasadnione
rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia wraz z odsetkami ustawowymi
liczonymi od 13 maja 2015 r. do dnia zapłaty.

Wyrok Sądu Okręgowego pozwana zaskarżyła w całości. Zarzucono
naruszenie prawa materialnego, to jest: (-) art. 52 § 1 pkt 1 w zw. z art. 56 i 58 k.p.
przez niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że naruszenie przez
powoda jego podstawowych obowiązków pracowniczych nie miało charakteru
ciężkiego, w sytuacji gdy Sąd nie dokonał ustaleń co do winy pracownika ani

wystąpienia zagrożenia lub naruszenia interesu pracodawcy; (-) art. 52 § 1 pkt 1 w zw. z art. 94 pkt 9 w zw. z art. 56 i 58 k.p. przez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że powód nie naruszył podstawowych obowiązków pracowniczych w sposób ciężki, z uwagi na przyjęcie, że powód miał prawo odmówić poddania się ocenie, gdyż to wyłącznie na pracodawcy spoczywa obowiązek stosowania obiektywnych i sprawiedliwych kryteriów oceny pracowników oraz wyników ich pracy. Ponadto zarzucono naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie: (-) art. 217 § 1 w zw. z art. 217 § 3 w zw. z art. 227 k.p.c. przez uznanie, że wniosek pozwanej z odpowiedzi na pozew o dopuszczenie dowodów ze zeznań świadków wskazanych w pkt 3 i 4 w odpowiedzi na pozew był nieuzasadniony; (-) art. 217 § 1 w zw. z art. 217 § 2 w zw. z art. 217 § 3 w zw. z art. 236 w zw. z art. 162 w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. przez przyjęcie przez Sąd odwoławczy, że Sąd pierwszej instancji wskazując na rozprawie 1 marca 2016 r., że oddala „wszystkie pozostałe wnioski dowodowe” nie miał obowiązku dokładnego określenia oddalonych wniosków dowodowych i twierdzeń stron, a pełnomocnik pozwanej powinna złożyć zastrzeżenie procesowe w trybie art. 162 k.p.c.; (-) art. 378 § 1 w zw. z art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. przez nierozpoznanie przez Sąd drugiej instancji zarzutu apelacji określonego w pkt 3 lit. a) apelacji; (-) art. 233 § 1 w zw. z art. 227 k.p.c. przez przyjęcie, że Sąd pierwszej instancji zasadnie pominął dowody w postaci wydruków, ponieważ nie stanowiły one przyczyny wskazanej w oświadczeniu i nie miały wpływu na treść rozstrzygnięcia.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność uzasadnioną:

(1) naruszeniem przez Sąd drugiej instancji art. 52 § 1 pkt 1 oraz art. 56 i 58 k.p. przez ich niewłaściwe zastosowanie, w sytuacji gdy Sąd Okręgowy nie dokonał jakichkolwiek ustaleń co do przesłanki winy pracownika oraz naruszenia lub zagrożenia interesów pracodawcy, które to przesłanki mają jednocześnie znaczenie dla oceny „ciężkości” naruszenia przez pracownika jego podstawowych obowiązków pracowniczych, w konsekwencji czego Sąd drugiej instancji dokonał wadliwej subsumcji normy prawa materialnego;

(2) brakiem rozważania wszystkich podniesionych w apelacji zarzutów przez pominięcie w rozważaniu oraz braku omówienia w uzasadnieniu zarzutu apelacji

wskazanego w pkt 3 lit. a apelacji, to jest naruszenia art. 233 § 1 w zw. z art. 227 k.p.c. przez brak wszechstronnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów przez przyjęcie, że rozstrzygnięcie w przedmiotowej sprawie może zostać oparte wyłącznie o treść Regulaminu ocen pracowników, w sytuacji gdy ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych przez powoda polegało na kilkukrotnym naruszeniu obowiązków podporządkowania się zgodnemu z prawem poleceniu pracodawcy oraz naruszeniu obowiązku przestrzegania ustalonego w zakładzie pracy porządku, co skutkowało niezasadnym uznaniem powództwa - a przez to na nieuzasadnionym przyjęciu, że zarzut naruszenia art. 233 § 1 w zw. z art. 227 k.p.c. sformułowany w postaci naruszenia określonego w pkt 3 a-c) apelacji nie jest zasadny.

Związek Zawodowy [...] w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określa art. 398⁹ § 1 k.p.c. Stosowanie do tego przepisu Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Z powyższych regulacji wynika, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy (por. postanowienie SN z 7 maja 2015 r., II PK 39/15, LEX nr 2021948).

Skarżąca wnosi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność wynikającą z naruszenia przepisów prawa materialnego

(art. 52 § 1 pkt 1 oraz art. 56 i 58 k.p.) oraz prawa procesowego (nierozważanie zarzutu apelacji dotyczącego naruszenia art. 233 § 1 w zw. z art. 227 k.p.c.).

Przechodząc do oceny twierdzenia skarżącej o oczywistej zasadności skargi, na wstępie należy podkreślić, że na etapie przedsądu Sąd Najwyższy nie ocenia podstaw kasacyjnych - stanowią one odrębny element skargi kasacyjnej i podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu jej do rozpoznania. Tym samym szczególna podstawa przedsądu, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., wymaga samodzielnego (czyli odrębnego od podstaw kasacyjnych) wskazania i wykazania naruszenia konkretnego przepisu prawa (procesowego lub materialnego), które jest oczywiste i bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania (por. postanowienie SN z 4 lutego 2014 r., II UK 458/13, LEX nr 1644551). Odwołując się do orzecznictwa, oczywista zasadność skargi wynika z kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa, co oznacza, że o ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, aby jej podstawa była usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (por. przykładowo postanowienie SN z 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; postanowienie SN z 17 marca 2015 r., I PK 223/14, LEX nr 2000271; postanowienie SN z 26 listopada 2015 r., II PK 112/15, LEX nr 2025780). W judykaturze, ponadto, podkreśla się, że sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. przykładowo postanowienie SN z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; postanowienie SN z 24 września 2014 r., III SK 91/13, LEX nr 1511143 oraz powołane tam orzecznictwo; postanowienie SN z 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967). Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. cytowane powyżej postanowienie SN

z 3 października 2013 r., III SK 11/13).

Skarżąca nie wykazała, że naruszenie przez Sąd drugiej instancji wskazanych we wniosku przepisów prawa materialnego doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Rację ma skarżąca twierdząc, że Sąd drugiej instancji nie dokonał ustaleń co do okoliczności warunkujących zastosowanie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. - to jest winy pracownika oraz zagrożenia interesów pracodawcy, jednakże naruszenie to nie skutkowało wydaniem oczywiście wadliwego wyroku. Sąd Okręgowy ustalił, bowiem, że pracodawca, składając oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę, nie zachował terminu wynikającego z art. 52 § 2 k.p. Skarżąca nie podważa tej okoliczności. Tym samym ustalenie to jest wiążące dla Sądu Najwyższego (por. art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Powyższej oceny nie zmienia wskazanie we wniosku na naruszenie polegające na braku rozważenia i omówienia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zarzutu apelacyjnego dotyczącego oceny materiału dowodowego w zakresie przyczyny rozwiązania umowy o pracę. W sytuacji niekwestionowania ustalenia dotyczącego przekroczenia przez pracodawcę terminu na złożenie oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p.c., nie można uznać, że nierozpoznanie przez Sąd Okręgowy wskazanego we wniosku zarzutu apelacyjnego skutkowało wydaniem oczywiście wadliwego orzeczenia.

Z tych powodów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

Sąd Najwyższy nie uwzględnił wniosku powoda o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego ze względu na brak w odpowiedzi na skargę wniosku o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania oraz argumentów przemawiających za odmową przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. W takiej sytuacji, wobec odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, koszty sporządzenia i wniesienia odpowiedzi na skargę kasacyjnego nie mogą być uznane za koszty celowej obrony w rozumieniu art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. (por. postanowienie SN z 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14, OSNC 2015 nr 7-8, poz. 91).

l.n